

ROBERT BRYNDZA

SOĞUK KAN

Çeviren
Aslı Dağlı

Annem ve Babam için, tüm kalbimle.

“Cehennem boş çünkü tüm şeytanlar burada.”

—WILLIAM SHAKESPEARE, *Fırtına*

2 EKİM 2017, PAZARTESİ

Başmüfettiş Erika Foster, Londra'nın meşhur Thames Nehri'nin güney kıyısı boyunca uzanan ve South Bank olarak bilinen taş döşeli yürüyüş yolunda Müfettiş Moss'la birlikte telaşlı adımlarla yürürken sicim gibi yağan yağmura karşı elini gözlerine siper etti. Su çekilmişti ve açıkta kalan nehir yatağına saçılmış çamur tabakası, tuğlalar ve çöpler kahverengi bir şerit misali boylu boyunca uzanıyordu. Erika'nın uzun, siyah ceketinin cebindeki telsizden tiz bir çatırtı yükseldi ve Erika olay mahallindeki memurun nerede olduklarını sorduğunu duydu. Telsizi cebinden çıkarıp yanıt verdi: "Başmüfettiş Foster konuşuyor. İki dakika uzaklıktayız."

Hâlâ sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerdi fakat şehrin üstüne çökmekte olan kasvetli sis yüzünden hava çoktan kararmaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırdılar ve IBM'in gökdelen den farksız genel merkeziyle ITV Studios'un solgun renkli bodur binasının önünden geçtiler. Burada South Bank sağa doğru sertçe kıvrıldıktan sonra genişleyerek Kraliyet Ulusal Tiyatrosu'na ve Hungerford Köprüsü'ne çıkan ağaçlı caddeye açılıyordu.

Moss yavaşlarken, "Aşağıdalar, patron," dedi soluk soluğa.

Üç metre kadar aşağılarındaki açığa çıkmış nehir yatağında, South Bank'in sağa doğru kıvrıldığı köşeye saklanmış, insan yapımı bir kumsalda küçük bir grup insan toplanmıştı. Erika sancıyan kaburgalarını ovuşturdu. Bir sekseni aşkın boyuyla Moss'a

resmen tepeden bakıyordu ve kısa sarı saçları yağmur yüzünden kafasına yapışmıştı.

“Sigarayı azaltmalısın,” dedi Moss başını kaldırıp ona bakarak. Kızıl renkli ıslak saçlarını yüzünden çekti. Dolgun yanakları koştuktan al al olmuştu ve suratı çillerle kaplıydı.

Erika, “Sen de Mars yemeyi kesmelisin,” diyerek ateşe ateşe karşılık verdi.

“Zaten azalttım. Bir tane kahvaltı niyetine, bir tane de öğle yemeği yerine yedikten sonra akşamları doğru düzgün besleniyorum.”

“Bende de sigaralarla durum aynı,” diyerek gülümsedi Erika.

Thames’e inen taş basamaklara geldiler. Değişen su seviyesinden ötürü yer yer lekelenmişlerdi. Daha da fenası, son iki basamak yosundan kayganlaşmıştı. Kumsal dört metre genişliğindeydi ve pis, kahverengi suların çalkalandığı yerde aniden son buluyordu. Erika ve Moss kimliklerini çıkarınca kalabalık ikiye ayrılarak bir bekçinin kuma yarı yarıya gömülmüş, büyük, haşatı çıkmış, kahverengi bir valizi korumaya çalıştığı yere geçmelerine müsaade etti.

“Kalabalığı buradan uzaklaştırmayı denedim, han’fendi, ama olay mahallini başıboş bırakmayı istemedim,” dedi gözlerini kısararak yağmur damlalarının arasından Erika’ya bakan genç kadın. Ufak tefek ve zayıftı ama azmi gözlerindeki parıltıdan belliydi.

“Yalnız mısın?” diye sordu Erika bakışlarını valize indirirken. Kenarındaki bir yırtıktan rengi solup şişmiş iki parmak çıkmıştı.

Kadın başıyla onayladı. “Birlikte devriyeye çıktığım diğer bekçi ofis binalarından birinde çalan alarmla ilgilenmek için yanımdan ayrılmak zorunda kaldı,” dedi.

“Bu kabul edilemez,” dedi Moss. “Daima iki bekçi olmalıdır. Yani sen Londra’nın göbeğinde gece devriyesini tek başına ko-tarmaya mı çalışıyorsun?”

“Uzatmayalım, Moss...” diyecek oldu Erika.

“Hayır, uzatacağım, patron. Bu insanlar gönüllü çalışıyorlar! Neden daha fazla polis memuru işe alınmıyor ki?”

“Gerçek bir polis memuru olmak için deneyim kazanmak adına bekçilere katıldım...”

“Adli kanıt bulma şansımızı tamamen kaybetmeden evvel bu alanı boşaltmalıyız,” diyerek araya girdi Erika.

Moss başıyla onayladı ve bekçiyle birlikte, aval aval bakan insanları basamaklara doğru gütmeye başladılar. Erika, üzerinde rengârenk bir panço olan, uzun kır saçlı yaşlıca bir adam tarafından küçük kumsalın bitip yüksek duvarın başladığı yere kazılmış iki küçük çukuru fark etti. Adam insanları ve yağmuru umursamadan kazmaya devam ediyordu. Erika telsizini çıkarıp civardaki üniformalı polis memurlarından destek istedi. Etrafta tekinsiz bir sessizlik vardı. Derken rengârenk pançolu adamın Moss’a da kulak asmadan kazmaya devam ettiğini gördü.

“Basamaklardan yukarı çıkmanız gerek,” dedi Erika valizin yanından uzaklaşıp adama doğru seğirtirken. Adam başını kaldırıp ona baktı ama yağmurdan çamura dönmüş kum yığını düzleştirmeye devam etti. “Affedersiniz. Siz. Sizinle konuşuyorum.”

Adam amirane bir tavırla, “Peki ya sen kimsin?” diye sordu Erika’yı tepeden tırnağa süzerken.

“Başmüfettiş Erika Foster,” dedi Erika kimliğini göstererek. “Burası bir olay mahalli. Ve burayı terk etmelisiniz. Hem de hemen.”

Adam kazmayı bırakıp hakarete uğramış pozlarına girdi.

“Bu kadar kaba davranmanıza izin veriliyor mu?”

“İnsanlar olay mahallini işgal ettiğinde, evet.”

“Ama bu benim tek geçim kaynağım. Kumdan heykellerimi burada sergilememe müsaade ediliyor. Westminster Konseyi’nden iznim var.”

Ellerini pançosunun içine daldırıp ceplerinin altını üstüne getirdi ve çıkardığı fotoğraflı kimlik kartı göz açıp kapayıncaya dek yağmur damlalarıyla benek benek oldu.

Erika’nın telsizinden bir ses yükseldi. “Memur Warford konuşuyor. Memur Charles’la birlikte olay mahallindeyiz...” Erika

basamakların yanındaki insan kalabalığına doğru koşturan iki genç memuru görebiliyordu.

“Müfettiş Moss’la koordine olun. South Bank’in kapatılmasını istiyorum. Her yönden on beşer metre mesafeden,” dedi telsizine, ardından onu tekrar cebine tıktırdı. Adam hâlâ iznini gösteriyordu. “Artık onu kaldırabilirsiniz.”

“Çok talihsiz bir tutumunuz var,” dedi adam gözlerini kısarak.

“Aynen öyle ve asıl talihsizlik sizi tutuklamak zorunda kalmam olur. Şimdi hadi, yukarı çıkın.”

Adam yavaşça ayağa kalktı. “Siz tanıklarla böyle mi konuşursunuz?”

“Neye tanıklık ettiniz?”

“Buraları kazarken valizi bulan benim.”

“Kuma mı gömülüydü?”

“Kısmen. Dün burada değildi. Buraları her gün kazarım; gelgit yüzünden kum yer değiştiriyor.”

“Burayı neden her gün kazıyorsunuz?”

“Ben bir kum heykeltıraşıyım,” dedi adam övünçle. “Burası genellikle benim mekânımdır. Balıklar sudan sıçrarken kayanın tepesinde oturan bir denizkızı yapıyorum; son zamanlarda epey popüler...”

“Valize dokundunuz mu ya da bir şeyleri yerinden oynattınız mı?” diye sordu Erika.

“Elbette hayır. Şeyi... yani valizin yırtık olduğunu ve yırtıktan... parmakların görüldüğünü fark ettiğimde hemen durdum.”

Erika adamın korktuğunu görebiliyordu.

“Tamam. Yürüyüş yolundan devam edin. İfadenizi almamız gerekecek.”

İki polis memuru ve az önceki bekçi yürüyüş yolunu polis kordonuna almıştı. İhtiyar adam basamaklara doğru yürürken Moss, Erika’nın yanına geldi. Artık kumsalda onlardan başkası kalmamıştı.

Lateks eldivenlerini ellerine geçirirlerken valize doğru yürüdüler. Kahverengi malzemedeki yırtıktan çıkan parmaklar şişmiş, tırnakları kararmıştı. Moss dikiş yerlerindeki kumları nazikçe temizleyerek paslanmış fermuarı ortaya çıkardı. Erika'nın birkaç kez hafifçe çekiştirmesi gerekti ama en nihayetinde fermuar ona boyun eğdi ve Erika fermuarı açarken valiz bel vererek aralandı. Moss ona yardım etmeye davrandı ve el birliğiyle valizin kapağını yavaşça kaldırarak açtılar. Dışarı biraz su döküldü. Valizin içine çıplak bir erkek cesedi tıkıştırılmıştı. Moss kolunu burnuna götürerek geriye çekildi. Çürüyen etin ve durgun suyun kokusu genizlerine çarptı. Erika bir anlığına gözlerini kapatıp açtı. Adamın kollarıyla bacakları beyaz ve kaslıydı. Eti işlenmemiş süeti andırıyordu ve pul pul dökülmeye başlamıştı. Öyle ki yer yer kemikleri görünüyordu. Erika nazikçe adamın gövdesini kaldırdı. Altına siyah, seyrek saçlı bir kafa sokuşturulmuştu.

"Tanrım, kafası kesilmiş," dedi Moss adamın boynuna işaret ederek.

"Ve valize sığması için de bacakları," diye tamamladı Erika. Fena hâlde dövülmüş ve şişmiş surat tanınmayacak durumdaydı. Morarmış iki iri dudağın arasından yine şişmiş, siyah bir dil sarkıyordu. Erika gövdeyi nazikçe kafanın üstüne bırakıp valizin ağzını kapattı. "Adli tıp uzmanlarını buraya getirmeliyiz. Hem de hemen. Su yükselene dek ne kadar zamanımız olduğunı bilmiyorum."

İ K İ

Bir saat sonra adli tıp ekibi olay mahallindeydi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya devam ediyor, yoğunlaşan sis civardaki binaların tepelerini gözlerden gizliyordu. Valizin içindeki cesedin üzerine kurulmuş beyaz renkli, geniş adli tıp çadırına bön bön bakmaya gelen kalabalıklar yağmura rağmen polis kordonunun iki ucunda toplanmıştı. Çadır süratle akan karanlık suların yanında uğursuzca parlıyordu.

Çadırın içi sıcaktı. Soğuğa rağmen küçücük alandaki parlak ışıklar sıcaklığın yükselmesine neden oluyordu. Erika ve Moss mavi renkli olay yeri tulumlarını giymişlerdi. İki asistanı ve olay mahalli fotoğrafçısıyla birlikte valizin yanına çömelmiş olan Adli Tıp Uzmanı Isaac Strong'un yanında dikiliyorlardı. Isaac uzun boylu, sıırım gibi bir adamdı. Yumuşak bakışlı kahverengi gözleri ve inceltilmiş kaşları olmasa kafasındaki başlığın ve yüzündeki maskenin ardındakinin o olduğunu anlamak mümkün olmazdı.

"Bize ne söyleyebilirsin?" diye sordu Erika.

"Ceset bir süredir sudaymış; bunu ciltteki sarı ve yeşil renk değişikliklerinden anlayabilirsin," dedi Isaac adamın göğsüne ve karın bölgesine işaret ederek. "Suyun soğukluğu çürümeyi yavaşlatmıştır..."

"Bu *yavaşlamış* hâli mi?" dedi Moss elini maskesine kapatırken. Koku bunaltıcıydı. Hep birlikte duraksayıp haşatı çıkmış çıplak cesede, parçaların valize nasıl da özenle yerleştirildiğine

baktılar: gövdenin iki yanına birer bacak; sağ üst ve sol alt köşelerden bükülmüş diz eklemleri; göğüste kavuşturulmuş kollar ve gövdenin altına yine özenle yerleştirilmiş kesik kafa. Isaac'ın asistanlarından biri valizin kapağının iç yüzünde kalan küçük cebi açtı ve içinden küçük, şeffaf bir kilitli torba çıkardı. Torbanın içinde altın bir alyans, kol saati ve bir erkeğe ait altın bir zincir vardı. Koruyucu maskenin üstünden gözlerini belerterek bakan kadın torbayı ışığa tuttu.

“Bunlar kurbanın özel eşyaları olabilir ama kıyafetleri nerede?” dedi Erika. “Sanki öylece atılmamış da paketlenmiş gibi. Kimlik çıktı mı?” diye de ekledi umutla.

Olay mahalli fotoğrafçısı öne doğru eğilip iki kare daha çekti. Flaş yüzünden herkes irkildi. Isaac'ın asistanı eldivenli elini valizin iç cebine daldırdı ama sonra başını iki yana salladı.

“Vücudun bu şekilde parçalarına ayrılması, gösterilen özen ve kıymetli eşyaların paketlenmesi cinayetin önceden planlandığını gösteriyor,” dedi Isaac.

“Peki özel eşyaları neden cesetle birlikte paketlenmiş? Neden onları almamış? Bu işi her kim yaptıysa sanki bizimle taşak geçiyor,” dedi Moss.

“Cesedin durumu bana yeraltı dünyasıyla ya da uyuşturucuyla ilgili olabileceğini düşündürüyor fakat orasını bulmak size kalmış,” dedi Isaac. Erika başını yukarı aşağı sallarken adamın asistanlarından biri gövdeyi kaldırdı ve fotoğrafçı kurbanın kesik başının fotoğrafını çekti.

“Tamamdır, buradaki işim bitti,” dedi fotoğrafçı.

“O hâlde cesedi götürelim,” dedi Isaac. “Bir de gelgitte uğraşmak zorunda kalmayalım.”

Erika bakışlarını yere indirdi ve kumdaki ayak izlerinden birinin burgaçlar çizen suyla dolmaya başladığını gördü. Tulum giymiş genç bir adam beraberinde getirdiği sedyenin üstünde yeni bir ceset torbasıyla çadırın ağzında belirdi.

Erika ve Moss dışarı çıkarak Isaac'ın asistanlarının ceset torbasının fermuarını çekip ağzını ardına kadar açışlarını, ardından

da valizi yavaşça sedyeye doğru kaldırışlarını izlediler. Kumdan daha bir metre kadar kaldırmışlardı ki valiz takıldı ve asistanların ayakları yerden kesilecekmiş gibi oldu.

“Bir dakika, durun, durun, durun!” dedi Erika gerisin geriye çadıra dalarak. Suları damlayan valizin tabanına derhal bir fener tutuldu. İçindeki cesedin ağırlığıyla bel verip dağılmaya yüz tutmuş valize açık renkli, uzunca bir halat dolanmıştı.

“Makas, çabuk,” diye parladı Isaac. Steril bir makas çabucak paketinden çıkarılıp eline tutuşturuldu. Isaac valizin altına uzanıp halatı dikkatle keserek asistanların valizi rahatça taşımalarına olanak tanıdı. Fakat tam da sedyenin üzerine koydukları anda valiz dağıldı. Isaac’ın teslim ettiği makasla halat hemen oracıkta torbalanıp etiketlendi. Ardından ceset torbasının fermuarının kapatılmasıyla valiz emniyete alınmış oldu.

“Otopsiyi tamamladığımda haber veririm,” dedi Isaac. Sonrasındaysa kumda güçlkle ilerleyen ve arkasında derin tekerlek izleri bırakan sedyeyi itmeye çalışan iki asistanıyla birlikte oradan ayrıldı.

Erika ve Moss tulumlarını teslim ettikten sonra South Bank’ın taş döşeli yürüyüş yoluna çıktıklarında Olay Yeri Sorumlusu Nils Åkerman’ın beş olay yeri inceleme memurundan oluşan ekibiyle birlikte suç mahalline vardığını gördüler. Şimdi olay yerinden adli delil toplamaya çalışacaklardı. Erika arkasını dönüp kumsala sokulan sulara baktı ve işlerinin şansa kaldığını düşündü.

Nils uzun boylu, sıırım gibi bir adamdı. İnsanın içine işleyen masmavi gözleri vardı. Gerçi bugün kan çanağına dönmüşlerdi ve Nils de hem bıkkın hem de yorgun görünüyordu.

“Ördekler için güzel hava,” dedi yanlarından geçerken onları selamlayarak. Hafif bir İsveç aksanı olsa da İngilizceyi kusursuz konuşuyordu. Nils’le ekibinin gittikçe ufalan kumsala doğru seğırtmelerini izlerlerken birileri Erika’yla Moss’un eline birer şemsiye tutuşturdu. Sular çadırdan şimdi en fazla otuz santim

uzaklıktaydı ve yağmurun etkisiyle iyiden iyiye kabardığından çok zamanları kalmamıştı.

“Onun esprilerini hiç anlamıyorum,” dedi Moss. “Ortalıkta ördek görüyor musun?”

“Sanırım ördeklerin böyle havaları seveceklerini kastetti. Ayrıca şaka yaptığını kim söyledi?”

“Ama espri yapar gibiydi. Hep İsveçlilerin mizah anlayışı yüzünden. Acayip bir mizah anlayışları olduğunu duymuştum.”

“Neyse, işimize odaklanalım,” dedi Erika. “Valiz nehrin daha yukarısından suya atılmış ve gelgitin etkisiyle sürüklenirken halata takılmış olabilir.”

“Elimizde, valizin suya atılmış olabileceği kilometrelerce uzanan bir kıyı şeridi var,” dedi Moss. Erika başını kaldırıp binalara ve işlek nehir sularına baktı. Bacasından siyah dumanlar tüten bir mavna aheste aheste seyrederken Thames Clipper adı verilen uzun, alçak su taksilerinden ikisi aksi yönde suları yara yara ilerliyordu.

“Burası cesetten kurtulmak için epey aptalca bir yer olurdu,” dedi Erika. “Ne de olsa gece gündüz açık ve sürekli polis gözetiminde. Kaldı ki valizi barların, ofislerin, güvenlik kameralarının ve tanıkların önünden geçirerek South Bank boyunca taşıman gerekir.”

“Aptal dediğin aptallık yapar. Fakat burası elindeki cesetten kurtulmak isteyen, yürek yemiş biri için gayet akıllıca bir yer de olabilir. Kolaylıkla gözden kaybolabilecekleri bir sürü yol var,” dedi Moss.

“Şu anda hiç yardımın dokunmuyor.”

“Diyeceğim o ki, patron, bence bunu yapmanı hafife almamalıyız. Yoksa *yabana atmamalıyız* mı demeliyim?”

Erika gözlerini devirdi. “Hadi, birer sandviç alıp karakola dönelim.”

Ü Ç

Erika ve Moss, Lewisham Row Polis Karakolu'na vardığında akşamüstüydü ve ikisi de dinmek bilmeyen yağmurdan sıırıslıklam olmuştı. Erika Londra'nın güneyine ilk atandığında karakolun çevresinde yeni yeni başlayan inşaatlar neredeyse bitmişti ve sekiz katlı polis karakolu şimdilerde yüksek katlı lüks apartman bloklarının yanında cüce gibi kalmıştı.

Çavuş Woolf köhne resepsiyon alanındaki danışma masasının arkasında oturuyordu. Uçuk mavi gözleri, özenle ütülenmiş beyaz gömleğinin ön tarafına dökülen kat kat bir gerdanı ve bembeyaz bir suratı olan iri bir adamdı. Zayıf, at suratlı bir kız danışma masasının önünde dikiliyordu. Sıksa kalçasına tombul bir erkek bebek oturtmuştu. Bebeğin elinde koca bir paket dolu su şekerleme vardı ve annesinin Woolf'la konuşmasını izlerken ağzına attığı bonbonları kayıtsızca çiğniyordu.

“Bizi daha ne kadar bekleteceksiniz?” diye sordu kız. “Yapılacak işlerim var.”

“Bu erkek arkadaşına ve kışında bulduğumuz 300 gram kokaini bağlı,” dedi Woolf keyifle.

“Siz polisler. Her iddiasına girerim onu oraya siz tıktırtmışsınızdır,” dedi pembe ojeli, manikürlü, uzun tırnağını Woolf'a doğrultarak.

“Kokaini onun üstüne bizim yerleştirdiğimizi mi ima ediyorsun?”

“Canın cehenneme,” dedi kız.

“Annen okulu bitirmen için sana gönderdiği onca parayı boşa harcamış.”

Kız afalladı. “Sen neyden bahsediyorsun? Ben okulu bitireli yıllar oldu.”

Woolf tatlılıkla gülümsedi ve broşürlerin asılı olduğu ilan panosunun altında tek sıra hâlinde dizilmiş soluk yeşil plastik sandalyelere işaret etti. “Lütfen oturun, hanımefendi. Daha fazla bilgi edindiğimde sizi haberdar edeceğim.” Kız Erika’yla Moss’u tepeden tırnağa süzdü ve ayaklarını sürüyerek, halka yönelik duyuruların yazılı olduğu broşürlerden görünmeyen bir ilan panosunun altındaki sandalyeye oturdu. Erika, Büyük Manchester Polisi’nden Londra’ya tayin olduktan sonra şehirde geçirdiği ilk günü hatırladı. O da aynı sandalyeye oturmuş ve daha ne kadar bekleyeceği konusunda Woolf’la atışmıştı. Gerçi onun durumu farklıydı.

“Tünaydın hanımlar. Dışarıda yağmur mu yağıyor?” dedi Woolf ikisini de kafalarına yapışmış ıslak saçlarla görünce.

“Yok, yalnızca çiseliyor,” dedi Moss sırtarak.

“Geldi mi?” diye sordu Erika.

“Evet. Komiser sıcak ve kuru bir hâlde ofisinde,” dedi Woolf.

Bebekli kız ağzına bir avuç şekerleme attı ve onlara meydan okurcasına bakarak emme sesleri çıkardı.

“Dikkat edin de boğulmayın, hanımefendi; Heimlich manevrasına dair anılarım biraz puslu,” dedi Woolf kapının düşmesine basarak Erika’yla Moss’u içeri alırken. Sesini alçaltıp öne doğru eğildi. “Emekliliğim o kadar yaklaştı ki uzansam ona dokunabilecekmişim gibi hissediyorum.”

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Erika.

“Altı aydan daha az,” dedi Woolf.

Erika ona gülümsedi ve ardından kapı bir klik sesiyle arka-
larından kapandı. Alçak tavanlı, uzun bir koridora girip telefonların çaldığı ve destek memurlarının çalıştığı ofislerin önünden geçtiler. Burası hareketli bir polis istasyonuydu zira nehrin

güney yakasındakilerin en büyüğüydü ve Londra'nın geniş bir kesimiyle Kent sınırlarına kadar olan bölgeye hizmet veriyordu. Vardiyaalarına başlamak üzere karakola gelen üniformalı memurlardan bazılarına selam vererek bodrum katındaki soyunma odasına doğru yürüdüler. Dolaplarının başına geçip kurulanmak için birer havlu çıkardılar.

“Ben kayıp şahısları arayacağım,” dedi Moss saçlarını ve suratını kurularken. Ardından ıslak hırkasını çıkarıp bluzunun düğmelerini çözmeğe koyuldu.

“Bense daha fazla memur için dileneceğim,” dedi Erika kurulanıp dolabının diplerinde bulduğı beyaz bir bluzu koklarken.

Erika kuru giysilerini giydikten sonra komiserin odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Lewisham Row 1970'li yıllardan kalma, eski, köhne bir binaydı ve teşkilatın bütçelerinde yapılan kesintiden sonra asansörler insanların binmekten kaçındığı şeylere dönüşmüştü. Tabii eğer gününüzün yarısını asansörde mahsur kalarak geçirmekten hoşlanmıyorsanız. Basamakları ikişer ikişer tırmanıp sekizinci katın koridoruna çıktı. Geniş bir pencere önce Lewisham'ın merkezinden, sonra da inci gibi dizilmiş sıra evlerin arasından geçen, araçların milim milim ilerlediğı çevre yolundan başlayıp yemyeşil Kent hudutlarına dek uzanan güney Londra manzarasına tepeden bakıyordu.

Kapıyı çalıp içeri girdi. Bir evrak dağının kısmen gözlerden gizlediğı Komiser Melanie Hudson masasının başında oturuyordu. İnce telli sarı saçları küt kesilmiş, ufak tefek, zayıf bir kadındı fakat dış görünüş yanıltıcı olabilirdi ve o da gerektiğinde tam bir çetin cevize dönüşüyordu. Erika etrafına bakındı. Burası da binanın geri kalanı gibi dökülüyordu. Raflar hâlâ boştu ve aylardır işbaşında olmasına rağmen Melanie arka duvarın dibindeki kutuları hâlâ açıp boşaltmamıştı. Kabanı kapının yanındaki üç kancadan birine özenle asılmıştı.

“South Bank'teki bir olay mahallinden geliyorum. Erkek,

öldüresiye dövülmüş, kafası ve uzuvları kesilmiş ve ardından özenle bir valizin içine yerleştirilmiş.”

Melanie yazmayı bıraktı ve başını kaldırıp Erika’ya baktı. “Beyaz mıydı?”

“Evet.”

“Yani ırkçılık saikiyle işlenmiş bir cinayet olduğunu iddia etmeyeceksin?”

“Beyaz da olsan ırkçı bir saldırıda öldürülebilirsin.”

Melanie ona ters ters baktı. “Bunu ben de biliyorum, Erika. Yalnızca gelişmelerden haberdar edilmek istiyorum. Kodamamlar Brexit’ten beri ırkçılık saikiyle işlenmiş suçları yakından takip ediyorlar.”

“Daha çok erken. Yeraltı dünyasıyla, ırkçılıkla ya da homofobiyle ilgisi olabilir. Son derece gaddarca işlenmiş bir cinayetti. Kurban bir kol saati, alyans ve zincirle birlikte çıplak vaziyette valize tıkıştırılmış. Ziyet eşyalarının kurbanı ait olup olmadığını bilmiyoruz. Otopsi ve adli tıp raporlarını bekliyorum. Daha fazla bilgi edindiğimde, hangi kutucuğu işaretleyeceğini söylerim.”

“Dosya yükün ne durumda, Erika?”

“Yeni kapattığım bir silahlı soygun ve cinayet dosyam var. Birkaç tanesi de arka planda ağır ağır kayıyor. Bu vakada cesedin kimliğini öğrenmem gerek fakat hiç de kolay olmayacak. Suratı fena dağıtılmış ve uzun süredir de sudaymış.”

Melanie başıyla onayladı. “Büyük bir valiz miydi?”

“Evet.”

“Artık o büyük valizlerden satmıyorlar. Yarıyıl tatilinde seyahate çıkacağız diye aile boyu olanlardan almaya çalıştım fakat ağırlık sınırından ötürü artık üretilmiyorlar. Havayolu şirketleri yirmi beş kilonun üstündeki her şey için küçük bir servet ödetiyor.”

“Adli tıp uzmanlarının işi bittiğinde valizi sana getirebilir miyim diye bakmamı mı istiyorsun?”

“Çok komik. Gerçi doğru bir noktaya parmak basıyorum. Ye-

tişkin bir adamı sığdırmak şöyle dursun, iki haftalık bir deniz tatili için gerekli eşyaları alacak büyüklükte valiz üreten şirketlerin sayısı bence iki elin parmağını geçmez.”

“Peki ya personel sayısı? Bana kaç memur verebilirsin? Moss’la Memur John McGorry’yi isterim; Çavuş Crane de iyi bir takım oyuncusu.”

Melanie yanaklarını şişirip masasındaki evrak yığınına karıştırdı.

“Pekâlâ. Moss’la McGorry’yi sana verebilirim... ve bir de sivil destek elemanı. Bakalım zaman neler gösterecek.”

“Tamam,” dedi Erika. “Fakat ortada bir gariplik var. Bana kalırsa daha büyük bir ekibe ihtiyacım olacak.”

“Şimdilik alabileceğin bu kadar. Beni gelişmelerden haberdar et,” dedi Melanie ve evrak işlerine geri döndü.

Erika çıkmak için ayaklandı ama sonra kapıda durdu. “Tatilde nereye gidiyorsunuz?”

“Yekaterinburg’a.”

Erika bir kaşını kaldırdı. “Rusya’daki Yekaterinburg’a mı?”

Melanie gözlerini devirdi. “Hiç sorma. Kocam ücra tatil yerlerine kafayı takmış durumda.”

“Neyse ki ekim ayında Yekaterinburg’da güneş kremine ihtiyacın olmayacak.”

“Çıkarken kapıyı da kapat,” diye parladı Melanie.

Erika sırtıtmamak için kendini tutup kadının ofisinden ayrıldı.

D Ö R T

Erika otomattan biraz çikolatayla kahve aldıktan sonra merdivenlerden dördüncü kattaki ofisine ıktı. Burası kutu gibi bir yerdi. İçeride üzerindeki evraklardan görünmeyen masasından, bilgisayarından ve birkaç raftan başka hiçbir şey yoktu. Yağmur otoparka bakan küçük penceresine patır patır vuruyordu. Erika kapıyı kapatıp ikolatası ve dumanları tüten kahvesiyle masasının başına geçti. Uzakta alan telefonların seslerini duyabiliyordu. Biri koridordan geçerken döşemelerden bir gıcirtı yükseldi. Son birkaç senedir, Bromley Karakolu'nda ve Batı Yakası Merkez Karakolu'nda çalışırken kullandığı açık planlı ofisleri özlüyordu. Etrafını saran dört duvar, vaka odasının içini son görüşünün ve dişlerini geçirebileceği büyük bir vakaya atanmasının üstünden altı uzun ay geçtiğinin hatırlatıcısıydı.

Masasının karşısındaki duvarda Thames'in eski bir haritası asılıydı ve Erika şimdiye dek ona pek dikkat etmemişti. ikolatasının paketini yırtarak açtı, ondan koca bir ısırık aldı ve haritaya yakından bakmak için masasının etrafından dolandı. Bu bir harekât haritası değil de şu sanatsal olanlardandı. Elle çizilmiş siyah beyaz haritada nehir boylu boyunca resmedilmişti. 346 kilometre uzunluğundaki Thames, Oxford yakınlarında doğuyor ve Thames Halici'nde denize dökülmeden evvel Londra'yı bir uçtan diğerine katediyordu. Erika parmağının ucuyla nehrin rotasını gelgit etkisinin başladığı Teddington Lock'a, sonra

Twickenham, Chiswick ve Hammersmith üzerinden kıvrılarak Battersea'ye ve en nihayetinde de Londra'nın merkezinden geçerek valizin içindeki cesedi keşfettikleri yere kadar takip etti.

"O valiz nereden suya atıldı?" dedi ağzı çikolatayla tıka basa dolu olmasına rağmen. Valizin kimselere görünmeden atılabileceği kıyı şeridindeki yerleri düşündü: Richmond? Chiswick? Chelsea Köprüsü? Battersea Parkı? Derken South Bank'ın sıkı polis gözetiminde olduğu ve her yerde güvenlik kameraları olduğu aklına geldi. Çikolatasının son parçasını ağzına tıktırıp minicik ofisinde etrafına bakınarak döndü. Tepesindeki polistiren tavan döşemeleri kahverengi su izleriyle lekelenmişti ve küçük raflar odanın önceki sahiplerinden kalma ıvır zıvırla tepeleme doluydu: tüylü, küçük bir kaktüs; sırtındaki plastik omurların arasına kalem konan yeşil renkli, plastik bir kirpi; uzun zaman önce nesli tükenmiş yazılımların toz tutmuş kullanım kılavuzları. Beynini kemiren bir ses kafasının içinde konuşmaya başladı: *Terfiyi geri çevirmekle hata mı ettim?* Herkes komiserliğe terfisini kabul etmesini beklemişti fakat Erika masasının başına saplanıp kalacağını ve kutucukları işaretlemek, vakaları öncelik sırasına dizmek, emirlere uymak ve daha da beteri, başkalarını hizaya getirmek zorunda kalacağını fark etmişti. Erika sağlıklı bir egosunun olduğunun bilincindeydi fakat forsunun artması, süslü bir unvan ya da daha fazla maaş egosunu asla okşamayacaktı. Sokakta olmak, ellerini kirletmek, karmaşık vakalar çözmek ve kötü adamları kodese tıkmak: İşte, onu her sabah yataktan kaldıran şeyler bunlardı.

Onu terfiyi kabul etmekten alıkoyan bir diğer şey ise suçluluk hissiydi. Meslektaş Müfettiş James Peterson'ı düşündü. O yalnızca bir çalışma arkadaşı değildi; o aynı zamanda Erika'nın... *erkek arkadaşı mıydı?* Hayır. Artık kırk beş yaşında olduğundan kendini erkek arkadaş mevzuları için fazlasıyla yaşlı hissediyordu. *Partneri miydi?* Partnerler hukuk bürolarında çalışırdı. Neyse, zaten artık hiçbir önemi yoktu, çoktan her şeyin içine etmişti. Peterson üzerinde çalıştıkları son büyük vakada kaçırılan kur-

banı kurtarmaya çalışırken karnından vurulmuştu. Onun kıdemli soruşturma memuru olduğundan, destek gelmeden içeri girmek Erika'nın kararıydı. Peterson kurşun yarasını atlatmıştı ve genç bir kadının hayatını kurtarıp çılgın bir seri katili tutuklamışlardı fakat bu durum ilişkilerini etkilemişti. Bu da gayet anlaşılabilir bir durumdu. Peterson'ın hayatının yedi ayı acılı bir iyileşme süreciyle geçmişti ve işe geri dönüp dönemeyeceği de hâlâ belli değildi.

Erika çikolatasının ambalajını buruşturup köşedeki atık kâğıt sepetine attı ama isabet ettiremedi ve kâğıt topu kilime düştü. Onu yerden almaya niyetlendi fakat eğilmesiyle kapının tıklatılıp açılması ve kafasının yan tarafına vurması bir oldu.

"İsa aşkına!" diye bağırdı elini alnına götürerek.

Çavuş John McGorry kafasını kapıdan uzattı, elinde bir dosya vardı.

"Kusura bakma, patron. Burası biraz dar, sence de öyle değil mi?" Yirmilerinin başlarındaıydı. Yakışıklı bir yüzü ve pürüzsüz, güzel bir teni vardı. Saçları koyu renkliydi ve kısacık kesilmişti.

"Deme yahu," diye yanıtladı Erika kâğıt topunu çöp sepetine atıp kafasını ovuşturarak doğrulurken.

"Moss az önce şu valizdeki cesetten bahsetti ve seninle vaka-da çalışacak ekibe atandığını söyledi."

Erika masasının etrafından dolaşıp tekrar yerine oturdu.

"Evet. Moss'la konuştuysan kurbanın kimliğini tespit etmeye çalıştığını öğrenmişsindir. Son birkaç aydır nerede çalışıyordun?"

"İkinci katta, Çavuş Lorna Mills ve Çavuş Dave Boon'la birlikte."

"Mills ve Boon'la mı?" dedi Erika tek kaşını kaldırarak.

McGorry sırtıttı. "Evet ama aşk hayatıma hiçbir faydası olmadı. Bir süredir geç saatlere kadar ırkçılık saikiyle işlenmiş Brexit suçlarını katalogluyorum."

"Kulağa pek seksi gelmiyor," dedi Erika.

"Ekibine atandığıma çok sevindim. Teşekkürler, patron."

“Sana daha sonra bir e-posta atarım. Şimdi sen Moss’la birlikte kurbanın kimliğini tespit etmeye bak.”

“Yanına gelmemin nedenlerinden biri de buydu. Son birkaç haftadır elimden deve yüküyle vaka dosyası geçti. Bir tanesi kafama takılmıştı. Köpeğini gezdiren biri Thames’in sularının çekildiği dönemde Chelsea’deki yürüyüş yolunun kenarında bir valiz bulmuş. İçinde otuzlarının ortasında, beyaz bir kadın cesedi varmış. Kurbanın kafası ve uzuvları kesikmiş.”

Erika arkasına yaslandı ve McGorry’ye bakakaldı. “Bu ne zamandı?”

“Bir hafta kadar önce, 22 Eylül’de. Vaka dosyasını getirdim,” dedi McGorry dosyayı uzatırken.

“Teşekkürler, günün ilerleyen saatlerinde haberleşiriz,” dedi Erika.

Erika, McGorry kapıyı kapatır kapatmaz dosyayı açtı. Olay mahalli fotoğrafları o sabah gördükleri kadar korkunçtu ama ceset çok az çürüdüğünden daha iyi durumdaydı. Kurban uzun, pis, küllü sarı saçları olan bir kadındı. Bacakları kasıklarının hemen aşağısından kesilmiş ve valizin iki yanına yerleştirilmişti. Kolları göğsünde kavuşturulmuştu; kurban kadın olduğundan sanki ceset utanmış da ellerini çıplak göğüslerine kapatmak için kollarını kavuşturmuş gibi görünüyordu. Bedeninden ayrılmış kafası gövdesinin altına tıktırılmıştı ve tıpkı South Bank’teki valizin içinde buldukları erkek kurban gibi surati tanınmayacak hâle gelene dek dövülmüştü.

Erika başını kaldırıp duvarındaki Thames haritasına baktı. Bir cesedin atılabileceği sayısız yere.

Ya da ikisinin.